

introit: Lk 1, 46-55**píseň:** 273 (Zvedněte brány svrchků svých)**čtení:** Daniel 4, 1-15 a 21-28**píseň:** 261 (Aj, čas vzácný přišel)**text kázání:** Lk 3, 1-17

Bratři a sestry, jak ten čas letí. Opět zde máme dobu adventu. Dobu radostného očekávání. Pokud se nám zdá, že se roky rychle mihají jeden za druhým, pak by naopak advent jistě měl být takovým zastavením, odpočínutím, i když paradoxně uprostřed předvánočního shonu. Očekávání Vánoc je také očekáváním naděje, opětovným vyhlížením té nepopsatelné atmosféry, ve které, jak jsem přesvědčen, je přítomen i přicházející Spasitel. I když předvánoční atmosféra svým způsobem jistě dýchá na každého, ne každý v ní dovede dostatečně vnímat i Krále pokoje, Pána Ježíše Krista.

Pro Pána Ježíše Krista je totiž třeba připravit cestu. Vždycky, když má někam přijet vzácná státní nebo královská návštěva, se hodně uklízí, provádí se různé přípravy a opravují se cesty. Pro návštěvu Krále králů však není třeba zasypat díry a dát nový povrch okresní asfaltce, ale **vyrovnat především cestu ke svému vlastnímu srdci a hlavně si v něm uklidit**. Ostatně tak k tomu už vyzýval Jan Křtitel, který oznamoval světu, že přichází Spasitel: „*Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání, že jste se obrátili.*“ Bez uvědomění si své hříšnosti, ztracenosti a bezradnosti, bez vědomí, že nejsme schopni sami od sebe „*utéci před nastávajícím hněvem*“, bez přiznání si, že my lidé skutečně jsme ono „*plemeno zmijí*“, protože z našeho srdce vychází samé zlo a zlé myšlenky, bez tohoto doznání v pokání před Boží tváří nikdy nemůžeme vidět a osobně poznat Spasitele. Apoštol Pavel nás vyzývá: „*Usilujte o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána.*“ A my jej přece, bratři a sestry, chceme spatřit, chceme na něj očekávat, chceme jej vítat, vždyť přece všichni vyznáváme, že on je náš Pán! A snad bychom se mohli na jeho příchod i těšit. Vždyť kolikrát nám již přispěchal ku pomoci, když jsme k němu v úzkosti volali. Jistě tedy víme, že Pán své věrné ochrání, vytrhne a uchová pro život věčný.

Možná ale někdy máme obavu ze setkání se svým Pánem, neboť víme, že vidí až na dno našich srdcí a že jednou vyjdou najevo i ty nejskrytější myšlenky. Možná někdy prožíváme nejistotu, zavržení a strach, jak to s námi nakonec bude – i přesto, že jsme pravidelnými návštěvníky bohoslužeb, modlícími se křesťany, sami o sobě máme dobré mínění a v očích druhých jsme třeba jemní a slušní lidé. V Božích očích je tomu ale jinak. On do nás vidí a přijde den, kdy vše, co jsme nastavěli z Boží síly a vůle, bude rozmetáno. Určitě to někdy zčásti zakoušíme již nyní. Něco se nám zhroutlí a my dlouho nevíme proč. Po nějaké době zjistíme, že jsme to tak chtěli dělat my a Boha jsme se na to neptali, ačkoliv jsme ho prosili o požehnání. Někdy je rozdíl, když člověk řekne **naš Pán** a náš Pán. Někdo tím naším Pánem myslí **svrchovaného vládce, který mění, dává všemu život a odnímá i otevírá království, komu chce**, a někdo jím myslí sluhu, který mu vyplní jakékoliv přání a půjde s ním, kamkoliv ten člověk chce. Bratři a sestry, s bázní a chvěním předstupujeme před našeho Pána. Vždyť on je přece Vládce celého vesmíru a původce všeho živého. A považte: cožpak nemá tvůrce právo na to, co vytvořil, co patří jemu, cožpak nemá Bůh právo na nás samotné? Vždyť tolik přece touží být s námi, přebývat v našich srdcích. Královská návštěva chce být hostem v našich nitrech! Ano, nese to s sebou značné riziko. Záleží na tobě. Boží přítomnost a svatost totiž rozmetá vše, co jsme si ve svých srdcích, ve svých životech sami nastavěli. Ano, každý máme svůj vnitřní svět. Svět, který si chráníme, je naším tajemstvím, i když, aniž si to uvědomujeme, často o něm mnoho prozrazujeme. Vždyť „*čím srdce přetéká, to ústa mluví.*“ O mnohých lidech si můžete udělat obrázek, jaký je jejich vnitřní svět, jaký je jejich charakter.

Bratři a sestry, každý z nás musel projít ve svém životě bodem, kdy zjistil, že co vystavěl na jiném základě, než je Kristus, bude jednou zbořeno. Jako lidé jsme v tom všichni stejní. Lidské srdce je jeden velký babylón. Bludiště, ve němž se nevyzná ani ten, kdo jej vlastní. Někdy se skutečně nevyznáme sami v sobě. Povšimněme si ale nyní krále

Nebúkadnesara. Procházel se po královském paláci v Babylóně a řekl: „*Zdali není veliký tento Babylón, který jsem svou mocí a silou vybudoval jako královský dům ke slávě své důstojnosti?*“ Babylón byl čtyřikrát větší než dnešní Londýn! Nakonec král ve své pýše zešlel, sedm let pobíhal mezi lesní zvěří, než se před Bohem pokořil. Pak mu byl rozum navrácen, když se vyznal ze svého poblouznění. A stalo se mu to přesto, že měl sen od Boha, který mu vše prorokoval: **Strom, jenž byl nádherný, obrovský, plní zvěř v něm nalézala stín, v jeho větvích bydleli nebeští ptáci a sytilo se z něj všechno tvorstvo, pak však přišel nebeský posel a rozkázal strom skácet, osekát větve, otrhat mu listí a rozházet jeho plody.** Avšak král se nenechal vykolejit Danielovým výkladem, že ten sen je o něm, ani varováním: „*Kéž se ti králi zalíbí má rada: Překonej své hříchy spravedlností a svá provinění milostí k strádajícím, snad ti bude prodloužen klid.*“ Král se nenechal vykolejit ze svého babylónu, smýšlel sám o sobě jako o dobrém a spravedlivém králi, ačkoli nebyl ani milostivý ke strádajícím. Proto přišel Bůh a jeho svět mu rozmetal.

Bratři a sestry, město Babylón bylo ve skutečnosti obrazem babylónu, který měl Nebúkadnesar ve svém srdci. I každý z nás má ve svém vnitřním světě takovou zemi snů, Babylón. Stačí se zasnít, na něco příjemného pomyslet a hned si můžeme vystavět chrám nenaplněných tužeb a přání. Stačí jen pomyslet a už stojíte v zahradách Semiradiných, v zahradách našich představ a příjemných pocitů, stačí málo a ocitnete se v chrámu své vlastní sebelítosti a obzvlášť bezpečně se můžete cítit za mohutnými hradbami sobeckosti. A když si ve svých představách vylezete na onu pověstnou babylónskou věž, budete mít pocit úžasného triumfu. Triumfu, že nad vás není, že vy jste ten nejlepší, děláte vše nejlépe a jste spravedlivý. Není divu, že mnohým lidem se líbí právě na té věži. Pocit dokonalosti, spravedlnosti, vědomí, že jsou středem všeho dění. V tom se každý cítí dobře.

Kolikrát již však Bůh ten babylón v nás rozbil? A kolikrát to ještě bude muset udělat? Často svou spravedlnost stavíváme na tom, že jsme Boží lid. I ten Izrael se dovolává Abrahama, ale není mu to nic platné. Stejně tak my kolikrát automaticky počítáme s onou Boží linií, že jsme křesťané, že všechno bude dobré, a přitom třeba neneseme ovoce, které bychom měli! Nejen Nebúkadnesar byl vyobrazen jako podřatý strom. Nejen jemu znělo toto varování. Před příchodem služby Kristovy praví Jan Křtitel: „*Sekera už je na kořeni stromů a každý strom, který nese dobré ovoce, bude vyřat a hozen do ohně.*“

Zřejmě jsou ta slova pro lidský sluch příliš tvrdá, ale pokud nás z nejistoty burcuje k otázce, co tedy máme dělat, jsme vždy na dobré cestě. Nemůžeme si pomoci sami, to dobře víme. Nepomůže nám být uzavřen do hradeb svého světa, nepomůže nám stát pevně na věži sebeospravedlnění, tento babylón nevydrží. Zanikne. Král Nebúkadnesar dostal od proroka Daniele dobrou radu a Bůh mu poskytl určitý čas k tomu, aby překonal své hříchy. On se tehdy od nich neodvrátil. I dnešnímu člověku Bůh poskytuje určitý čas k obrácení. Tomu, kdo nedovolí Bohu, aby v jeho životě zbořil vzdušné zámky, tyto zámky spadnou jednou samy a zůstanou navěky v troskách. Kdo ale zavčas dovolí Pánu bořit vlastní představy, ba co víc, celý svůj starý život, ten udělá dobře. V tomto světě jsme totiž ztraceni, a proto je třeba vlastní babylón zbořit. Teprve potom v nás Bůh může započít něco nového. „*Hle, tvořím něco docela nového a už to raší*“, praví Pán. On nabízí nový život. Svátý a spravedlivý před jeho tvář. Ve spravedlnost, která není z nás, ale vydobyl nám ji Kristus. Vždyť Jemu byla dána moc vybudovat v nás věčný nebeský Jeruzalém. A ten za to stojí. Amen.

píseň: 276 (Slávy Pán přichází opět)

slovo poslání: „*Odhod'te tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení. Vždyť jste okusili, že Pán je dobrý. Přicházejte tedy k Němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je vyvolený a vzácný. I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.*“ (1Pt 2,1-5)

požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi vámi. Amen.

píseň: 274 (Vítej nám, hoste přemilý)